

Rodek valamikor a tél végén ébredt azzal: megint hallotta a kopogó hangokat. Illetve én ébredtem arra, hogy Rodek pokrócba burkolózva a „toronyszoba”-kiszögellésben ül, és csak úgy mered maga elé. Megijedtem, mert az utóbbi időben sok furcsaság szaladt ki a száján, és még ha csak az lett volna: gyötörte magukat a gondolataival.

De most csak azzal jött, hogy megint hallotta azokat a kopogó hangokat, amiket egyszer régen, egy tavaszi kirándulásakor Lőcsén, a feltámadási misén.

A menet élén haladó ministránsoknál volt egy-egy fadoboz, amiben valamiféle fakalapács lehetett, és rázták, amitől különös, hátborzongató hangulat lett a templomban, mondta Rodek, és visszafordult az ablak felé, mintha ellátna Lőcséig, és keresné a szemével, merre is kanyarodik a menet.

Aztán a tavasszal történt még egy s más. Azzal jött, hogy olyan szívesen levágná a haját kopaszra, voltaképp mindig is vágyott rá. De fél, retentő a számára, hogyha egyszer kopasz lesz, soha többé nem nő ki a haja. Oda sem kell nyúlnia, egyszerűen a tenyerén érzi a koponyája csupasz bőrét, és még azt is, hogy a haja nőne, küszködik, de nem bír kinőni.

Dramát kezdett írni, és nem mutatta meg, nem olvasott fel belőle egy mondatot sem.

És elmentem vele Lőcsére húsvétkor. Este nyolckor zsúfolásig volt a templom, és teljesen sötét. Fekete város, suttogtam neki, mire megbökött a könyökével. Az egészet betudtam annak, hogy Rodek most alkot, ez is a része. Tán a tél végi álom is az volt már. Előre dolgozott. Ezzel együtt nagy csalódás érte, mert bár volt valami misztikus abban, ahogy némán ácsorogva vártunk a sötét templomban, jó hosszan, aztán meggyúlt egy gyertyaláng, és mint egy varázsütésre, világos lett, felragyogott minden, ránk ömlött a feltámadás fénye – a kopogás meg elmaradt. Akárhányszor mozdultak az oltár körül, kezdtek forgolódni a ministránsok, Rodek felélénkült, de aztán nem történt semmi. A koldust nézte hosszan a gótikus kapu előtt, aki vigyázban térdelt, két combja közé fogva nyúlt Lidl-es szatyrát. Rodek feléje bökött az állával, és azt mormolta: Most őt küldte az ég.

Megint nyugtalanul aludt az ötszáz éves ódon fogadóban, panaszkodott, hogy a méteres falak jeges hideget leheltek, a nehéz, vaskos dunyha alatt meg úgy érezte, megfullad.

Indultunk haza, kopogások nélkül. Eperjes előtt felélénkült: Ide be kell menni, eperjesi volt a zongoranatárnóm, jaj, nagyon utáltam!, kiáltotta, és fénylett az arca.

Az egyetlen nyitva tartó cukrászdában egy férfi szolgált ki, akiről először nem lehetett pontosan tudni, kiféle. Koszlott fehér köpenyt viselt, a berregő fagyaltos pult mellett guggolt, amikor beléptünk, azon bütykölt valamit. Aztán eltűnt hátul, azt hittük, szól a személyzetnek, végül ő jött vissza.

Kavargattuk a kávé, miközben a kinti napsütésben feketébe öltözött emberek vonultak a templom felé, a sokadik misét kezdték már akkor.

Rodek lenyalta a kiskanalat.

Ha apád feltámadna, mit kérdeznél tőle?, szegezte rám a tekintetét.

Apám? Hogyhogy?, remegett meg a kezemben a csésze.

Feltámadás van, krumplibaba!, folytatta, és éreztem a hangjában egyfajta kíméletlenséget. Ott ülne az asztalnál, és semmi kétség nem lenne felőle, hogy az apukád.

De... hogyan..., húztam az időt. És hány éves lenne?

Úgy nézne ki, mint ahogy utoljára láttad. Annyi idősen támadna fel, ahogyan meghalt.

Nem tudom, most megfogtál, feleltem a teljes igazat.

Nem kérdeznéd meg, hogy megismer-e?

Micsoda?, ezen meg szinte felháborodtam. Még szép, hogy megismerne, na hallod...

Rodek hallgatott egy picit, aztán nagyon akkurátusan kezdte kikapargatni a kávéscsésze aljáról a cukrot.

Csak vicceltem, mondta nagy sokára.

Kimentem a vécére, és ott, ahogy a tükörben megláttam magamat, tudtam, mit kérdeznék. Egy ideje zavar az arcomon egy kissé növekvő anyajegy, ami igaziból apajegy. Apámnak és két testvérének volt ugyanígy, a jobb arcán egy kis lencse. Megkérdezném tőle, nem bánja-e, ha levetetem ezt a tőle kapott genetikai emléket, és nem is pusztán szépészeti megfontolásból, hanem inkább egészségügyileg.

Álltam a tükör előtt, és a mutatóujjamat az anyajegyre helyeztem, mintha elképzelhető lenne így letakarva, hogy milyen lenne nélküle.

Rodek ugyanúgy ült, mint az előbb, még mindig a csészét tartotta, és a semmibe meredt.

Már letelepedtem, amikor feltűnt a háttal ülő férfi. Nejlonosan fénylő, barna öltöny volt rajta, őszes-barna haja hátrafésülve. Cikázó sejtelem vágatott végig rajtam, ami a talpban ért a földig, és viszketni kezdett. Ekkor a háttal ülő végigsimított a haján. A mozdulat is ismerősnek tűnt, de akkor megállt a szemem a kezén. A hosszú ujjakon, a hosszúkás körmökön.

Akkorát lendült a lábam önkéntelenül, hogy majdnem felrúgtam az asztalt.

Rodek rám nézett.

Kérsz még valamit?

Ez a... az ember hogy került ide?, suttogtam szinte hang nélkül.

Rodek épp csak átpislantott a válla fölött.

Nem rémlik, mondta lassan, nem tűnt fel, hogy bejött. De hát tudod, milyen vagyok.

Rettegve láttam, hogy a barna öltönyös a bal kezével a zakózsebébe nyúl, és ezer százalékgig biztos voltam benne, hogy milyen cigarettát és öngyújtót vesz majd elő.

Kegyetlenül hosszú ideig tartotta bent a kezét a zsebben, a kis mozgásokból látszott, hogy keres az ujjával.

Akkor mehetünk?, kérdezte Rodek.

A férfi végül egy barna kockás zsebkendőt húzott elő a zsebéből.

Felsőhajtottam.

Mehetünk.

Úgy forgolódtam, hogy ne kelljen már arra néznom, ahol a barna öltönyös ült. Rodek, rá nem nagyon jellemző módon, felsegítette a ballonomat, és előre engedett az ajtónál.

Mélyet, felszabadítót lélegeztem az eperjesi levegőből.

Biztos kinevetsz, de eszembe jutott, mit kérdeznék apámtól, ha feltámadna, mondtam Rodeknek, szinte viháncolva.

No, és mit?

Hogy levetethetem-e az arcomról ezt a jegyet, amit tőle örököltem, böktém oda az ujjammal, itt, ni.

Rodek odanézett, majd előre, messze.

Azt nem vetetheted le, mondta egyszerűen, nekem szükségem van rá.

Elhallgattunk mindketten, bár még ott tartottam az ujjam az arcomon, úgy, mint az előbb a mosdóbéli tükör előtt állva. Megszólalt a hátunk mögött a templom nagyharangja. Mély, komor hangon, mégis volt benne némi játékosság, elvégre örömhírt zengett.

És akkor értettem meg, amitől a földre gyökerezett a lábam.

A zsebkendőn, amit a barna öltönyös férfi a zsebéből elővett, ott volt piros cémával a J. K. Apám monogramja. Én hímeztem rá, ezer esztendővel ezelőtt, karácsonyi ajándékképpen.

Még visszaneéztem, de a szememmel a kávéház épületét sem láttam már, csak harangzúgás vett körül és töltött ki. Mintha Rodek hangját hallottam volna: Micsoda rusnya felhők. Ez esni fog.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Méhes Károly

Látó Szépirodalmi Folyóirat